

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **M. J.**, zastoupeného JUDr. Milanem Švábem, advokátem se sídlem náměstí Míru 48, Svitavy, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, odboru dopravy, silničního hospodářství a investic, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2010, č. j. KrÚ 1197/2011/ODSHI/12, sp. zn. SpKrÚ 80203/2010/ODSHI/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 30. 5. 2011, č. j. 53 A 1/2011 - 31, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 29. 8. 2011, č. j. 53 A 1/2011 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Vysoké Mýto, odbor dopravních a občanských agend (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 12. 10. 2010, č. j. 14633/2010/ODO-18, uznal žalobce vinným z porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto

přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 3. 2010 přibližně v 10:39 hodin řídil v katastru obce Týnišťko, ve směru jízdy od Vysokého Mýta na Hradec Králové, po silnici č. I/35, motorové vozidlo tovární značky Toyota Rav 4, registrační značky x, přičemž v měřeném úseku, před křižovatkou s odbočkou na Choceň, kde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy 70 km/hod., jel rychlostí 88 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 18 km/hod., respektive o 15 km/hod. při započítání možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/hod. Minimální rychlost vozidla tak činila 85 km/hod. Za výše uvedený přestupek byla žalobci uložena podle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích, v souladu s § 12 cit. zákona, pokuta ve výši 2500 Kč a na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souladu s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku, paušální částku 1000 Kč.

[2] Odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky Pardubice (dále jen „krajský soud“), jenž ji rozsudkem ze dne 30. 5. 2011, č. j. 53 A 1/2011 – 31, zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Usnesením ze dne 29. 8. 2011, č. j. 53 A 1/2011 – 53, opravil krajský soud v záhlaví napadeného rozsudku datum narození žalobce.

[3] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že správní orgány obou stupňů dostály své povinnosti podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Z jejich rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakých podkladů vycházely, jak je hodnotily, jaký skutkový stav a právní hodnocení z nich vyvodily a proč posoudily tvrzení žalobce jako nepravdivá. Soud připustil, že správní orgán I. stupně pochybil, neumožnil-li žalobci účastnit se výslechu nstržm. P. H. Nicméně žalovaný toto procesní pochybení napravil, neboť zmíněný výslech pouze konstatoval a dále k němu při rozhodování nepřihlížel, čímž nebyla žalobci způsobena žádná újma. Shodně se žalovaným má krajský soud za nejzásadnější výpověď nstržm. P. Š. a vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále také „ŘSD“), v jejichž světle se jeví tvrzení žalobce jako nevěrohodná.

[4] Fotografie zobrazující obrácenou značku pochází až ze dne následujícího po spáchání přestupku a nemůže tak být důkazem o tom, že byla v době spáchání přestupku skutečně obrácená. Navíc je zcela věrohodná a logická výpověď nstržm. Š., že před započetím měření rychlosti zkontroloval s kolegou daný úsek silnice, a pokud by nebyl v pořádku, sepsal by hlášení o závadě. Tvrzení žalobce o obrácené značce se proto jeví jako účelové; pokud by se po kontaktu s policisty jel skutečně přesvědčit o umístění značky a zjistil by, že je obrácená do protisměru, policisty by ihned informoval a předešel by tak přestupkovému řízení proti své osobě a nevrátil by se na místo až další den pořídit fotografii obrácené značky. Dle krajského soudu tedy žalovaný dostatečně a správně vypořádal odvolací námitky žalobce. K tvrzení žalobce, že značka nebyla z místa měření rychlosti prováděného policisty vidět přes přesahující větve, nemohl krajský soud přihlížet, neboť jej uplatnil až při jednání dne 30. 5. 2011, tedy po lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. V ní připomněl, že od okamžiku obvinění z přestupku tvrdí, že dopravní značka omezující rychlost nebyla vidět, resp. byla obrácená do protisměru a byla zakryta větvemi keřů rostoucích při silnici. Tvrzení policistů, že před instalací rychloměru zkontrolovali dopravní značení, považuje stěžovatel za účelové a reagující na jeho tvrzení. Stejně tak zní jako nepravdivé tvrzení ŘSD o kontrole provedené dva dny před a dva dny po údajném spáchání přestupku. Soud nevzal do úvahy jako důkaz fotografii, na které je značka skutečně obrácena do protisměru, neboť byla pořízena následující den po spáchání přestupku, na druhé straně uvěřil ŘSD, že provádělo kontrolu značení ještě dva dny po údajném spáchání přestupku a nezjistilo žádnou závadu. V tomto směru soud neprovedl žádné dokazování a spokojil se s vyjádřením ŘSD. V ostatním stěžovatel odkázal na své odvolání a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém vyjádření ze dne 2. 5. 2011 a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou a řádně zastoupenou [§ 105 odst. 2 s. ř. s.], a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů [§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.], neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel vytýká krajskému soudu v prvé řadě to, že nevzal do úvahy jako důkaz jím předloženou fotografii, neboť byla pořízena až den následující po spáchání přestupku, na druhou stranu však krajský soud uvěřil vyjádření ŘSD, s nímž se spokojil, a neprovedl v tomto směru další dokazování. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel postup krajského soudu při přezkumu rozhodnutí správních orgánů dezinterpretuje. Krajský soud, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, ke svým závěrům nedospěl pouze na základě konfrontace dvou důkazů – tedy fotografie předložené stěžovatelem a vyjádření ŘSD. Jak ostatně uvádí i stěžovatel, ani jeden z těchto důkazů se totiž nevztahuje ke dni spáchání přestupku a nedokládá relevantní okolnosti v tento den, tj. 28. 3. 2010. Za klíčový důkaz, který je obsažen ve spise a jehož zákonnost nebyla zpochybněna, je, ve shodě s krajským soudem, nutno považovat svědeckou výpověď nstržm. Š., jednoho z policistů provádějícího měření rychlosti (svědecká výpověď druhého policisty – nstržm. H. byla pořízena nezákonným způsobem, neboť o výslechu tohoto svědka prováděného mimo ústní jednání nebyl obviněný z přestupku včas vyrozuměn ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu, a proto k němu nebylo možno v dalším řízení přihlížet, jak ostatně správně dovodil žalovaný i krajský soud). Vyjádření ŘSD ze dne 13. 9. 2010 pak správní orgány i krajský soud použily jako doplňkový důkaz jsoucí v souladu s výpovědí tohoto svědka. Krajský soud doplnil, že ve světle tohoto vyjádření se tvrzení žalobce o tom, že značka byla otočená do protisměru ještě dva až tři týdny po spáchání přestupku jeví o to účelovější. Dotčené vyjádření ŘSD tedy krajský soud neupřednostnil před jím předloženou fotografií, ale použil jej k podpoře výpovědi svědka Š. a naopak ke zpochybnění tvrzení stěžovatele, přičemž řádně zdůvodnil, proč má výpověď policisty za logickou, věrohodnou a souladnou s vyjádřením ŘSD a proč naopak shledává tvrzení

stěžovatele účelovými. Proti takovému postupu krajského soudu nelze dle Nejvyššího správního soudu ničeho namítat.

[9] I přesto, že se stěžovatel konstantně snaží vyvrátit věrohodnost zasahujícího policisty námitkou účelovosti jeho výpovědi (resp. účelovosti výpovědi obou policistů), nevznesl nikdy během řízení žádnou konkrétní námitku, pro kterou by bylo možno vyvodit, že nstržm. Š. vypovídal nepravdivě či účelově. Při posouzení a hodnocení výpovědi policistů je třeba vycházet z konstantní judikatury zdejšího soudu. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, soud uvedl „[k] *osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42). Citovaná judikatura vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé.

[10] Stěžovatel se nicméně opakovaně snaží zpochybnit svědeckou výpověď policisty tvrzením, že je účelová a svým obsahem reaguje na vyjádření stěžovatele. Uvedené obecné tvrzení však nikterak ve vztahu k vyslechnutému policistovi nepodložil, ani ničím nespecifikoval. Nadto je třeba podotknout, že výpověď policisty nstržm. Š. je zcela v souladu s úředním záznamem ze dne 21. 4. 2010, jenž byl do spisu založen dříve než vyjádření stěžovatele, a proto na ně nemohl vyslýchaný policista žádným způsobem reagovat, jak sugeruje stěžovatel.

[11] Pro pořádek nutno podotknout, že uvedená premisa o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím neodůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídit přestupek v blokovém řízení, atp. (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67). Existence takových zvláštních okolností však v daném případě nebyla namítána, proto lze mít za to, že hodnověrnost policisty nebyla zpochybněna.

[12] Stejně tak nesouhlasí Nejvyšší správní soud s tvrzením stěžovatele, že vyjádření ŘSD o kontrole provedené dva dny před a dva dny po spáchání přestupku, zní *podivně* a nepravdivě. Podle § 6 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, zabezpečuje pravidelné prohlídky komunikací jejich vlastník či správce a o jejich výsledku vede záznam, přičemž podle odst. 2 tohoto ustanovení se provádí prohlídky na silnicích I. třídy (tedy i na silnici, kde byla dne 28. 3. 2010 měřena rychlost) dvakrát týdně. Z tohoto důvodu neshledává zdejší soud nic *podivného* či účelového na tvrzení ŘSD, že v inkriminovaném období provedlo dvě kontroly, a to v pátek 26. 3. 2010 a v úterý 30. 3. 2010, vždy kolem 12:00 hod. Toto vyjádření je pouze odrazem plnění povinností ŘSD jako správce dotčené silnice č. I/35 ve smyslu shora citované vyhlášky. Nadto je třeba doplnit, že stejně jako v případě tvrzení o účelovosti výpovědi nstržm. Š., ani zde stěžovatel neuvedl (a to ani v žalobě) žádné konkrétní okolnosti, pro která by měl soud na vyjádření ŘSD nahlížet jako na účelové. Pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d)

a § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s.], a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Neuvedl-li tedy stěžovatel nad rámec svých obecných tvrzení žádné skutečnosti, kterými by zpochybnil věrohodnost svědka nstržm. Š. a Ředitelství silnic a dálnic ČR, nebylo úkolem krajského soudu takové skutečnosti aktivně vyhledávat, ale s takto obecně vzneseno u námitkou se ve stejném duchu řádně vypořádat, což učinil.

[13] Nejvyšší správní soud rovněž nepřitakal relativně obecně vzneseném u tvrzení stěžovatele, že „*soud neprovedl řádné dokazování a spokojil se s vyjádřením Ředitelství silnic a dálnic ČR*“. Soudní řád správní umožňuje soudu zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem [§ 77 odst. 2 s. ř. s.]. Zdejší soud k tomuto zákonnému ustanovení v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104 (obdobně také rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 97), vyložil, že „*soud, který zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, může reagovat na zjištěné skutkové či (procesně) právní deficity tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. Možnost soudu doplnit dokazování však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost*“. Krajský soud v nyní souzené věci veden zásadou dispoziční, jež ovládá řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, přezkoumal napadená rozhodnutí správních orgánů, přičemž dospěl k závěru, že neobsahují skutkové či právní deficity, jež by bylo nutno odstranit, nahradit či doplnit, případně shledal, že tyto deficity již byly odstraněny (srov. svědecká výpověď nstržm. H.), a proto nepřistoupil k doplnění dokazování.

[14] Je třeba zdůraznit, že stěžovatel v žalobě provedení žádných konkrétních důkazů nenavrhl. K explicitnímu dotazu krajského soudu vzneseném u při jednání dne 30. 5. 2011, zda žalobce navrhuje doplnění dokazování, uvedl, že nikoli. Shledává-li tedy v kasační stížnosti jako pochybení krajského soudu, že tento neprovedl další dokazování, Nejvyšší správní soud má tuto námitku za nedůvodnou. Zdejší soud k této otázce v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37 (publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS) vyložil, že pokud stěžovatel „[v] *kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí*“. Nenavrhl-li tedy stěžovatel k podpoře svých zcela obecných tvrzení o nedostatečném zjištění skutkového stavu žádné konkrétní důkazy a krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vypořádal odvolací námitky žalobce dostatečným způsobem a že z dostupných důkazů zjistil správně a úplně skutkový stav věci, nelze v tomto postupu krajského soudu shledat žádné pochybení. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[15] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti doplnil, že v ostatním odkazuje na odvolání proti rozhodnutí městského úřadu. Takový odkaz nelze považovat za kasační námitku, neboť v sobě nenese označení konkrétních částí odvolání či argumentů v něm uvedených, na jejichž základě by mohl Nejvyšší správní soud řízení před krajským soudem a správními orgány posoudit. Již prvorepublikový Nejvyšší správní soud nepřipouštěl stížní body, které pouze odkazovaly na obsah podání a rekursů v řízení správním (srov. např. rozhodnutí Boh. A. 1396/1922: „*K námitkám, kterých stížnost sama neuvádí, odkazujíc je na instanční odvolání, nemůže nejvyšší správní soud dle § 18 zákona o správním soudě přihlížeti*“). Zdejší soud je přesvědčen, že tento názor obstojí

i v současnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS), a proto uzavírá, že zcela obecným odkazem stěžovatele na odvolání proti rozhodnutí městského úřadu se nemůže dále zabývat, neboť není kasační námitkou.

[16] Co se týče námitky, že předmětná značka nebyla viditelná z důvodu přesahujících větví, krajský soud správně dovodil, že byla uplatněna v řízení před soudem opožděně (tedy až při prvním jednání soudu po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby či jejího doplnění o nové žalobní body). Takovou námitku proto pro nepřípustnost nelze projednat ani v řízení o kasační stížnosti [§ 104 odst. 4 s. ř. s.]. I kdyby tomu tak nebylo, má Nejvyšší správní soud za to, že toto tvrzení je v logickém rozporu s předchozími vyjádřeními stěžovatele o tom, že značka byla otočená do protisměru – buď ji totiž nemohl vidět, protože byla otočená (pak by skutečnost, že jí stínily větve keřů, nebyla podstatná), nebo nebyla viditelná kvůli stínícímu porostu u silnice (ten by však mohl značku zastiňovat pouze v případě, že by byla otočená ve směru jízdy stěžovatele). Tato námitka je tedy nejen nepřípustná, ale i postrádající vnitřní logiku.

IV.

[17] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele zčásti nedůvodnými a zčásti nepřípustnými a zamítl proto kasační stížnost jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.]. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu